

nyttede de samme lokale Kræfter til at udfinde, hvad der skal ind paa disse Lister, og sætter Folk i den samme Ulejlighed som den, der voldes ved dette Lovforslag, at lægge det over paa Staten vil ikke gøre det nemmere; det er en Illusion at tro dette. Staten maa benytte sig af de samme Individier, som man skulde benytte sig af her. I hvert Tilfælde er det den Ordning, der nu paa ottende Aar gælder i Tyskland for alle de Selskaber, og det er et betydeligt Antal, som ikke har ønsket at fordele Udgifterne ved Arbejderen Ulykkesforsikring i Landbruget efter Grundskatten. Man har ogsaa i Tyskland indført Valget mellem Tillæg til Grundskat og Arbejdsværdien, og i et betydeligt Antal af disse meget store Selskaber, der tilsammen omfatte $12\frac{1}{4}$ Mill. Landbrugere i 48 store Samfund, har man valgt til Ligningsgrundlag, som jeg principalt har foreslaaet, og deri turde der altsaa ligge et Bevis for, at det hele ikke vil være uoverkommeligt i disse meget mindre Kredse, som jeg har foreslaaet at gennemføre. I alt Fald antager jeg, at man er lige saa intelligent her til Lands som i Tyskland. Det ærede Medlem for Sorø Amts 4de Valgkreds (O. Scavenius) udtalte, at det vilde være meget vanskeligt at komme til et Resultat om, i hvilke Tilfælde de smaa Arbejdsgivere, der kun af og til beskæftige Arbejdere, skulle være fritagne for at betale Bidrag, og at det kunde blive forskelligt i de forskellige Dele af Landet. Ja, det kan naturligvis blive forskelligt i de forskellige Dele af Landet, naar forsikrede i et Forsikrings-selskab vedtage, at de, hvis Bidragspligt ikke kommer til at overskride et nærmere angivet lille Beløb, skulle være fritagne for Opkrævning, medens man i en anden Del af Landet ikke har taget en saadan Bestemmelse. Jeg ser dog ikke, at der kan være nogen Hindring i, at man i Maribo Amt siger, at Bidrag under 5 Øre blive ikke opkrævede hos nogen, medens man i Viborg ikke tager en saadan Bestemmelse, og jeg tror, at det ærede Medlem vil give mig Ret i, at det ikke giver Anledning til Betænkelighed Naar denne Bestemmelse er optagen i Lovforslaget, saa er det naturligvis, fordi det er en human Bestemmelse, det er, fordi man godt kunde tænke sig, at de større Landejendomsbesiddere frivillig vilde gøre det, som Arbejderkommissionen i 1887 foreslog, at de skulde være tvungne til, nemlig til af deres Hartkorn at betale ogsaa for Arbejdere, der beskæftigedes hos de ganske smaa Landejendomsbesiddere.

Men i Virkeligheden turde det i Praksis vise sig at være en Foranstaltning, som de paagældende Forsikringsselskaber selv bedst ere tjente med. Jeg tænker mig f. Eks. en Husmand, som har beskæftiget en Arbejder i 10 Dage, der skulde altsaa opkræves $\frac{1}{30}$ af det Bidrag, som bliver svaret af Husmanden selv, naar han har forsikret frivillig, altsaa for 300 Dage, og naar jeg anslaaer hans Bidrag til ca. 1 Kr. for Aaret, bliver det omtrent 3 Øre at opkræve hos Husmanden for den Arbejder, han i de faa Dage har benyttet. Opkrævningen af disse 3 Øre vil nok komme til at koste 5, naar der skulde sendes Bud og gives Kvittering osv., og jeg mener altsaa, at det ikke blot var en human Foranstaltning af vedkommende Forsikringsselskab, naar de vedtoge ikke at opkræve saadanne Beløb — man kunde jo ogsaa give det den Form, at Beløb, som ikke overstige saa og saa meget, lod man være med at medregne — men det vil tillige være en Lettelse i Administrationen, som der ingen Grund var til ikke at tillade. Jeg tror derfor, at det ærede Medlem ved nærmere Overvejelse vil give mig Ret i, at han hverken havde behøvet at nære Betænkeligheder ved Bestemmelsen om, at man kan give mindre Arbejdsgivere fri for at betale Afgift, naar de kun benyttede den fremmede Arbejdskraft, som der altsaa burde betales for, i ganske kort Tid, eller ved, at man vedtog Bestemmelser af den Art i det ene Amt, medens man eventuelt kunde lade være at vedtage dem i det andet. Ogsaa det ærede Medlem talte om offentlig Hjælp, men det er dog sikkert, at det ærede Medlem i 1891 aldeles ikke talte om offentlig Hjælp, da Lovforslaget om Landarbejderne blev vedtaget her i Tinget. Der var den Gang slet ikke Tale om Statstilskud, men om en dyr Forsikring ved Hartkornet alene. Nu have de Herrer, som rette Bebrejdelser mod dem, der den Gang efter deres Mening standsede Loven, i saa mange Aar sparet Udgiften til Ulykkesforsikring, nemlig i de Aar, der ere gaaede fra 1891 til nu. Hvis ingen havde sat sig mod Loven den Gang, havde de Herrer haft denne Lov, og havde maattet betale det hele med aarlig stigende Beløb! Det at fordrø Stathjælp til Løsningen af denne Opgave stemmer ikke med, hvad der i denne Sag har været udtalt og vedtaget tidligere, men i ethvert Tilfælde ville vistnok alle være enige med mig i, at fra mit Synspunkt, fra den Side, som jeg ser denne Sag og absolut maa se den, har der ikke været Mulighed for at stille Forslag om Statsbidrag. Det,